

Schriftlezing:

MATTHÉUS 14 : 22 – 33

EZRA 8 : 21 – 23

“EEN BIJZONDERE BIDDAG”

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, ik vroeg het deze week aan de leerlingen van de derde klas: “Bidden jullie nog wel eens?” Nou, voor het eten dat ging nog en voor het slapen ging nog... Ik zei: “Stel dat je nu op vakantie gaat, ga je dan ook nog bidden?” Nou, dat wisten ze nog niet. “Moet dat dan?” En ik vertelde van Ezra die een grote Biddag hield voordat hij op reis ging. En wij praten zo wat door over wat bidden inhield. En dan kom je al gauw bij het gegeven dat wij bidden zien als een boodschappenlijstje. “Heer, geef ons dat... Heer, geef ons dat...” Het is net een supermarkt, waar je weg kunt nemen wat je graag wilt hebben.

Maar wat is bidden nu? Bidden is in feite kloppen op de deur van Gods Vaderhart. Bidden is spreken met God zonder ophouden. Bidden is je hart uitstorten voor Hem. Dat hoef je niet alleen in de kerk te doen, dat kan ook achter het stuur van je auto. Dat kan voor de computer, dat kan aan het aanrecht. Daar kun je bidden, contact zoeken met Boven. Misschien als je niet meer bidden kunt omdat je opstandig bent, och, vouw dan maar gerust je handen, kind, ook dat is bij God bekend.

Lieve mensen, het is een heel bijzondere Biddag geworden daar aan de boorden van de rivier de Ahava. De Ahava... Ik had nog nooit van die rivier gehoord. Ja, de Jordaan kende ik, maar de Ahava? Ik heb eerst eens gekeken of het wel klopte. Inderdaad, hij staat in de Bijbel in Ezra 8. Had u ervan gehoord van de Ahava? Ja, kende u hem? Ja? Dat is een echte goeie, hè, die hebben de Bijbel door! Prachtig! Dan ontdek je dat daar iets heel bijzonders is gebeurd. Wat is er namelijk gebeurd? Ezra woonde helemaal in Babel. Hij was in Babel rondgegaan bij al die mensen die daar woonden of ze mee terug wilden gaan naar Jeruzalem. Die Ezra was dus de stuwende kracht geweest achter die tweede terugtocht van al die mensen die gingen van Babel naar Jeruzalem.

En dat lukte heel bijzonder. Is dat begrijpelijk? Want die mensen woonden daar al jaren en zij hadden daar een eigen bestaan opgebouwd. Je zou zeggen: ze zaten daar op rood fluweel. Dan ga je dat mooie leventje toch niet inruilen voor een gevaarlijke tocht naar Jeruzalem, waarvan je moest afwachten hoe het zou aflopen?

Ik kijk wel eens een keer naar de televisie en dan zie je dat programma: “Ik vertrek”. Daar zie je mensen gaan naar een nieuw vaderland, een nieuwe toekomst opbouwen. Hoe vaak loopt het niet verkeerd af en denk je: waren ze maar weer terug...

Nu Ezra was al die mensen langs gegaan: “Gaan jullie mee?” Hij was ook naar koning Kores gegaan om een gift om de tempel weer te kunnen herbouwen in Jeruzalem. Hij had geld meegekregen en tempelschatten. Een heel stevig bedrag. Naar de voorzichtigste schattingen ongeveer drie miljoen euro. Heeft u het op uw bankrekening staan? Ik niet. Dan weet u wat voor een kapitaal bedrag hij bij zich had. En hij heeft ze allemaal bij elkaar geroepen bij die kleine rivier net buiten Babel.

En dan komen al die mensen... Dan wordt er in Ezra 8 gesproken over struikrovers en over vijanden. En dan zie ik zo die gezeten burgers van Babel op een keerpunt van hun leven. Echt. En Ezra is daar de leider. Wat zal hij het als leider moeilijk gehad hebben.

Er kwam nog wat bij. Koning Kores had in Babel tegen hem gezegd: "Weet je wat ik zal doen? Ik zal ruiters meegeven en ik zal je soldaten meegeven om je te bewaken, om ervoor te zorgen dat er niets gebeurt." Toen had hij fier in zijn overmoed gezegd: "De Here God zal voor ons zorgen, de goede hand van onze God zal ons geleiden. Ik hoef die soldaten niet. Ik hoef die ruiters niet. De goede hand van God zal het doen."

En dan moet hij die belijdenis waarmaken... Dan zit hij daar met een paar honderd mensen aan die rivier. Terwijl ze 's avonds slapen in een tentje, loopt hij zo dat tentenkamp door. Dan ziet hij al die mensen...

Ik denk dat hij met die vraag geworsteld heeft: heb ik het wel goed gedaan? Heb ik het wel goed gedaan? Had ik die ruiters nu toch maar niet mee moeten vragen? Stel je voor dat we onderweg overvallen worden... Dan wordt er toch alras gezegd: "Jij moest zo nodig op je God vertrouwen! Nu zie je wat ervan terecht gekomen is! Nu zie je wat er gebeurd is! En nu sta je daar..."

Toen ik het las, vond ik het een heel moeilijk gedeelte. Je ziet soms mensen op precies dezelfde manier: "Ik ga mét God." Maar dan moet je het waarmaken. Je ziet jonge mensen op weg naar hun eerste baan. Zou ik het kunnen? Zou ik niet falen? Zou ik het wel redden? Dan zie je mensen op het ogenblik in de spanning. Ik ken ze die bang zijn voor hun werk. De kredietcrisis heeft toegeslagen en de economische crisis heeft misschien wel gemaakt dat je werkeloos wordt. Ja, wat dan? Misschien dat je gaat verhuizen of gaat vertrekken naar een ander land of andere stad of ander dorp. Dan moet je al je vrienden achterlaten en opnieuw beginnen. Ook zo moeilijk. En je vraagt je af: heb ik het wel goed gedaan? Misschien als je in een ziekenhuis belandt: heb ik het wel goed gedaan? Je staat voor een operatie... Dan heb ik het gevoel dat je je net zo voelt als die Ezra. Dan is het natuurlijk makkelijk praten over *die goede hand van onze God*. Maar dan sta je in feite tot aan je enkels in die rivier en je weet: ik moet mijn geloof waarmaken.

Ezra had het natuurlijk makkelijk. Achter die dikke muren van Babel is het natuurlijk makkelijk om te zeggen: "De goede hand van onze God." Dan is het natuurlijk makkelijk om te zingen: "Beveel gerust je wegen..." als je leven goed is, als je leventje zeker is, als je kinderen het goed doen, als je gezond bent. "Ja, de goede hand van onze God," kun je dan makkelijk zeggen. Maar als er nu eens tegenslag komt? En als je je dan moet afvragen: heb ik het wel goed gedaan? Als je door zo'n legerplaats loopt en je ziet al die mensen die het van jou verwachten, wat moet je dan?

Ja, zo zitten wij als christenen ook in elkaar. Wat wordt er dan niet van ons verwacht als we in de etalage van God staan? Hoe vaak wordt er niet naar ons gekeken? Nu weet ik wel, wij hebben het goed, wij hebben geld en wij hebben alles. Maar zijn we misschien net zoals Ezra? Die heeft met die vraag geworsteld: heb ik het wel goed gedaan. Dat kun je je afvragen.

Gisteren liep ik zo even langs de waterkant en toen zag ik al dat schuimende water. Ik had aan Eta doorgegeven zet er maar op: Matthéüs 14. Dan zie je daar die storm en achter die storm komt Jezus. En dan denken ze: het is een spook. Ze schreeuwen het uit.

Kun je in je eigen leven ook hebben. Dat er dingen op je af komen die wel een spook lijken, maar achter dat spook kun je de Here Jezus ontdekken. En het is Petrus die het ontdekt: "Heer, bent U het? Mag ik naar U toekomen?" Dan zegt Jezus niet: "Weet waar je aan begint!!" Nee, Jezus zegt: "Kom..." En dan stapt Petrus dat schip uit. Het enige zekere wat hij nog had: dat schip. En dat laat hij achter. En hij stapt overboord. Dat heeft hij natuurlijk gedaan door de kracht van het geloof, omdat hij wist: ik kan op Jezus vertrouwen. En dan loopt hij op het water. Dat is toch wonderlijk, dat je op het water kunt lopen?

Nu, je kunt soms op het water van je geloof lopen. En als dan de tegenslag komt, het verdriet komt, wat dan? Geloven dat is de zekerheden achter je laten en op God vertrouwen. Dat is moeilijk.

Toch zijn er heel veel mensen die dat hebben gedaan. Ik moet denken aan Martin Luther King. Die stond voor zijn idealen en die vertrouwde op zijn Heer. Hij ging op weg. Moet je maar eens denken aan de mensen die allemaal op eenzame posten werken. Ik ken een meisje, die had het prachtig voor elkaar. Onderwijzeres. Prachtig voor elkaar: een eigen huisje. Ze had het geweldig. Toen zei ze tegen me: "En toch ga ik naar Brazilië." Ik zei: "Janneke, wat haal je uit." Ze zei: "Dat is mijn missie. Dat doe ik." Nu zit ze daar bij de straatkinderen, trouwt met een Braziliaan, heel gelukkig, heel armoedig. Een paar maanden geleden sprak ik haar. Ik zei: "Hoe gaat het?" Ze zei: "Geweldig! Ja, ik heb het niet rijk, maar ik heb het hartstikke rijk. Mijn hart is er vol van." Een stuk zekerheid achter je laten en dan net zoals die Ezra toch maar op pad gaan. Ik weet, dat is niet eenvoudig. Maar dat moet je doen.

Dat is nu hetzelfde als met geloven. Daar kunnen heel veel mensen over praten, maar dat moet je doen. Evenals de liefde. Die moet je echt in praktijk brengen. Nu, dat heeft die Martin Luther King gedaan. Resultaat: doodgeschoten op zijn balkon. Dat heeft Nelson Mandela gedaan. Resultaat: zoveel jaar in de gevangenis. Dat heeft Janneke gedaan. En ze heeft misschien wel armoede, maar de rijkdom in Christus. Dat heeft Stefanus gedaan, maar hij werd gestenigd. Dat heeft die dominee gedaan, die zijn taak zag in een hele kleine gemeenschap.

En God? God was erbij. Dan weet je dat God je Zijn hand toesteeft en dat Hij je helpt, ook als het moeilijk is, ook als je denkt: hoe gaat het met mijn kleinkind dat zo ziek is, hersenvliesontsteking? Zou het goed gaan? En dan mag je weten: God is erbij, de goede hand van onze God.

Ik heb dat zelf in mijn eigen leven ook meegemaakt met mijn jongste zusje. Zij was twaalf dat ze ziek werd – ik heb dat vaker verteld. Toen ze stierf zong ze dat prachtige versje: "God heb ik lief, want die getrouwe Heer ..."

Ik denk aan die zuster die ik sprak. Ze had vier kinderen verloren in één nacht, een stormnacht. Ik vroeg aan haar: "Hoe heb je dat nu gered?" Toen zei ze: "Als ik mijn geloof niet had gehad, was ik eraan on-derdoor gegaan." Ze vertrouwde op de goede hand van God.

Dan die Ezra. Lieve mensen, hij is aangekomen met zijn schatten in Jeruzalem. Er staat: "God liet zich verbidden."

Nu de vraag vanavond: Geloven we nog in de kracht van het gebed? Als Petrus dreigt weg te zinken, als hij zo in één keer die zwarte golven ziet, als hij zo in één keer die ellende ziet, die dood en die donkerheid, dat zwarte gat, dan roept hij het kortste gebed uit wat in de Bijbel staat: "Here, red me!" En dan is daar zo in één keer de hand van de Here Jezus, die hem leidt en die hem vasthoudt.

Heel bijzonder. Een bijzondere Biddag. "Here, red me!" Dan zie je de handen van de Here Jezus. Dat zijn doorboorde handen. Dat zijn zegenende handen. Dat zijn dragende handen, maar dat zijn ook zoekende handen. En die zoekende handen zoeken u. God steekt u Zijn reddende hand toe.

Dan de vraag: grijp je die net zoals Petrus of zeg je: "Ik kan het zelf wel klaren."?

Ja, een bijzondere Biddag. "Hebben we niet meer nodig," zeggen we tegenwoordig. Bidden, dat hoort er toch niet meer bij? Dat is ouderwets. Dat deden ze vroeger. Toen waren de kerken vol. Nu heb je dat toch niet nodig? Hoe vaak wordt dat niet tegen mij gezegd: "Man, gebruik toch je verstand... Dat kan toch niet? Je bent antiek."

En toch... Bid maar of God je Zijn zegen wil geven. Bid maar of Hij in je hart wil werken. En al heb je het nu nog zo goed, al heb je ruiters en paarden genoeg, als de crisis komt, dan heb je veel.

Ja, we zaten zo te praten in de klas. "Wat zijn nu de machtigste handen?" De machtigste handen zijn biddende handen. Dat zijn eerbiedig gevouwen handen die wijzen naar boven. "Ja, maar waar moeten we dan voor bidden?" vroeg een jongen. Bid maar.... Bid maar voor die mensen op Sumatra die het zo moeilijk hebben, die zo in één keer bedolven werden onder grote blokken beton. Bid maar voor Jan die

het zo moeilijk heeft. En bid maar voor dat kleine meisje, waar ik net van hoorde, die zo ziek is. Sta dan maar als een muur van gebed er omheen. En ouders, bid maar voor je kinderen, die misschien andere wegen gaan. En dan ontdek je: het is een heel bijzondere Biddag.

Ik keek zo nog eens even de klas rond. Toen zei een meisje heel eerlijk: "Daar hebben we geen tijd voor. Ik heb het zo druk met mijn huiswerk. Ik heb het zo druk met mijn sport. Ik heb het zo druk met alle dingen om me heen. Toen keek ik hen aan en ik zei: "Weet je hoeveel uur Luther per dag bad?" "Nou?" zeiden ze. "Luther bad drie uur per dag." Toen zei zo'n ondeugende jongen tegen me: "Dat zijn twee voetbalwedstrijden!" Twee voetbalwedstrijden...

En wat vraagt nu de Here God? Geen drie uur, misschien maar drie minuten. God is geen starre God, welnee. God laat Zich verbidden. Toen vertelde ik van mijn zusje: "God heb ik lief..." Ik zei: "En weet je wat nu het allermooiste is? Als je bidt, dan zit God in de hemel zo te luisteren. Dat staat ook in Psalm 116: "Hij heeft Zijn oor geneigd en Hij luistert misschien wel naar de laatste woorden die we fluisterend zullen spreken."

Ja, ik had toch een goed uur met die ondeugende derde klas. En het waren alleen maar speldenprikken. En dan ontdek je: als je je vertrouwen zet op de Here Jezus, dan geeft Hij Zijn hand en die mag je grijpen, die mag je vasthouden. Dan is je hele leven in de handen van God. Dat is toch om stil van te worden? "Mijn tijden zijn in Uw hand." Amen.